

VYDÁNÍ 2016/0

Legenda

se vrací !

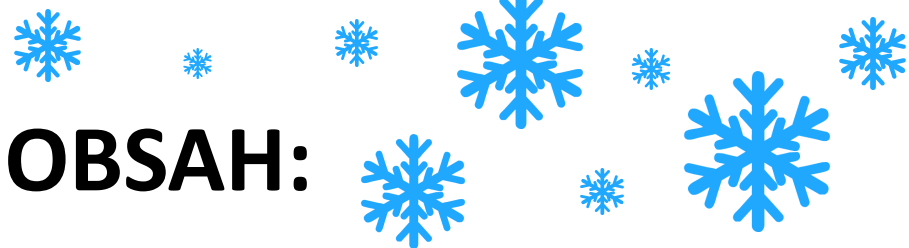
guzn

† 2013

* 2016

8. 12. 2016

OBSAH:

Vzkříšení Gyzny.....	3
Národní potravinová sbírka.....	4
17. listopad – víte, co slavíme?.....	5
Rozhovor s naší bývalou studentkou.....	8
ZTRATIL SE!.....	10
Recenze: Fantastická zvířata a kde je najít.....	12
Já bych si s dovolením vzal.....	14
Recenze knihy - Pod sněhem.....	15
FROM CHILE TO ČR.....	17
Z CHILE DO ČR.....	20
Brutalita vzdělání!.....	22
Fotogalerie - Mikuláš ve škole.....	23

VYDÁVÁ: GYZA Production, spolek studentů – Gymnázium
Zábřeh, náměstí Osvobození 20, 789 01 Zábřeh |

ŠÉFREDAKTOR: Martin Malík | **REDAKTOŘI:** Vendula Volkmanová, Zuzana Purová, Klára Ospálková, Michal Pavlas, Eliška Štanclová, Dominika Šmirgová, Matías Lizana, Zuzana Pečenková | **SPOLUPRACOVALI:** Denisa Franková | **GRAFIKA:** Michal

Pavlas - BMP | **KONTAKT:** gyzna@ email.cz - PŘÍPOMÍNKY

A NÁMĚTY VÍTÁNY:) | **ZA PŘÍSPĚVKY** zodpovídají autoři.

8. 12. 2016

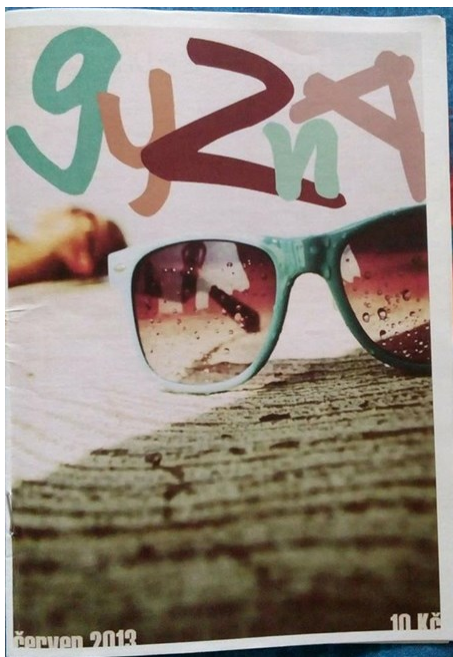
Vzkříšení Gyzny

V roce 2013 došlo k několika katastrofám, které zasáhly celý svět. Čechy byly vystaveny povodním, na Filipínách řádil tajfun Haiyan, a aby toho nebylo málo, proslulý školní časopis Gyzna vydal svoje poslední číslo.

Odchodem tehdejších maturantů, kteří tvořili srdce, plíce, mozek, ba i střeva zmiňovaného měsíčníku zároveň skončila éra žurnalistů, reportérů, recenzentů, a s nimi i mé sestry, která do Gyzny přispívala úsměvnými články o svém mladším nemožném bratrovi. Na jejich místo však nastupuje nová generace. Skupina odvážných studentů se rozhodla žurnalistiku na naší škole vzkřísit a oblíbený časopis obnovit. Je to tak! Po třech letech strádání se do rukou studentů i učitelů Gymnázia Zábřeh navrátí kvalitní tisk. Naší prioritou je čtenáře pobavit a nabídnout jim prvotřídní čtení do postele, na záchod i pod lavici. Krom nových nápadů a přístupů při psaní článků se můžete těšit například na návrat „Drbny“ a různých jiných oblíbených rubrik.

Čeká nás dokonce mezinárodní kooperace. Matías Lizana, chilský student na výměnném pobytu studující na zdejším gymnáziu, přislíbil redakci spolupráci a bude do měsíčníku přispívat i po svém návratu do Chile články srovnávajícími život v České republice a v jeho vlasti.

Přestože laťka je nastavena vysoko a sláva staré Gyzny hvězd se dotýká, věříme, že její mladší sestra bude dělat náležitou čest jejímu jménu.

Martin Malík

Národní potravinová sbírka

Do letošního 4. ročníku Národní potravinové sbírky se zapojilo v rámci celé České republiky neuvěřitelných 3 569 dobrovolníků. Všichni svoji práci vykonávali s velkým nasazením, vybralo se díky nim 312 tun zboží.

Dobrovolníci z Gymnázia Zábřeh

Dne 12. 11. 2016 probíhala po celé České republice národní potravinová sbírka. Já a dalších 5 dívek 2. ročníku Gymnázia Zábřeh jsme se zapojily do sbírky v hypermarketu Tesco v Mohelnici, kterou organizovala Charita Zábřeh. Úkolem bylo žádat nakupující o dobrovolný dar formou trvanlivých potravin. Dvě dívky u vstupu do prodejny informovaly nakupující o probíhající sbírce a vysvětlovaly, že zboží, které darují, půjde na dobrou věc - do azylových domů, na charitu a potřebným lidem, a že darované zboží mohou odevzdat do košů za pokladnami. Reakce lidí byly

různé - přijetí, odmítnutí, stěžování si na vládu, přikývnutí a podobně. Za pokladnami čekaly další dvě dívky u nákupních košů a vybíraly příspěvky od lidí. Nejvíce lidé darovali těstoviny, mouku, rýži, sladkosti a čaje. Za 6 hodin se nám podařilo získat 4 nákupní koše potravin. Ve 14 hodin nás vystřídal studentky 1. ročníku.

Děkujeme všem za příspěvky a věříme, že se potraviny dostanou potřebným lidem.

*Z Mohelnice
Vendula Volkmanová*

17. listopad – víte, co slavíme?

*Československá vlajka nad zaplněným
Václavským náměstím v listopadu 1989*

Drtivá většina studentů má 17. listopad zafixovaný jako den, kdy mohou upustit od vyseďávání v lavicích, koukání na bezvýrazné tváře učitelů a jejich nezáživný výklad. Netuší, že před desítkami let předcházely nějaké události, které změnilы chod světových dějin, jež si připomínáme státním svátkem. Doufáme, že víte, proč nemusíte ve čtvrtek do práce či školy, ale věděli jste, že 17. listopadu se stalo více událostí, které stojí za zmínku?

Roku 1939 se smrt Jana Opletala 15. listopadu stala posledním projevem odporu lidu proti německé okupaci. Po jeho pohřbu Adolf Hitler nechal uzavřít české vysoké školy a nařídil, aby jakékoliv další demonstrace byly nemilosrdně potlačeny. Mimo to také nechal zatknout a následně popravit devět představitelů vysokoškolských studentů a 1200 studentů zbit a odvést do koncentračních táborů.

V pátek 17.11.1989 se na Albertově sešli studenti vysokých škol, aby si připomněli výročí úmrtí Jana Opletala a následné uzavření vysokých škol. Po několika veřejných projevech tehdejších představitelů kulturního a studentského života se studenti vydali pokojným průvodem směrem k Václavskému náměstí, kde chtěli u sochy sv. Václava demonstraci ukončit. Bohužel jim v tom zabránily složky tehdejší státní moci, které postupně uzavíraly veškeré přístupové cesty k Václavskému náměstí. Přehrazením Národní třídy na obou jejích koncích ozbrojenými složkami VB a následným zmasakrováním přítomných studentů a zúčastněných demonstrantů došlo k násilnému ukončení pokojné studentské demonstrace. Tyto události vedly ke stávce studentů vysokých škol, které postupně přerostly v celospolečenský boj za svobodu.

Dalším z velmi významných mezníků v historii je nástup Alžběty I. Tudorovny na trůn roku 1558. Alžbětu cestou k anglickému trůnu doprovázelo

mnoho neštěstí, strachu a nejistoty. Krutá smrt její matky Anny Boleynové ji zasáhla více, než by kdo očekával. Anna žila dál v temném koutě Alžbětiny mysli a právě to, jak silně svému okolí připomínala svou matku, popravenou za cizoložství a považovanou za čarodějnici, která krále Jindřicha Osmého očarovala natolik, aby kvůli ní způsobil rozkol v celé Anglii, se stalo Alžbětiným pomyslným provazem na šibenici, který se po dlouhých 25 let nemilosrdně utahoval. Alžběta se nikdy neprovdala a neměla děti – ale kolovaly zvěsti, že ve čtrnácti letech potratila dítě lorda admirála, Tomáše Seymora. Alžběta Tudorovna dostala do vínku nejen uhrančivý půvab, kterým si uměla podmanit i nejzatvrzelejší srdce, ale i bystrou mysl, díky níž dokázala něco, co by nezvládl leckterý jiný muž v 16. století. Alžběta je bez pochyb jednou z nejvýznamnějších postav anglické historie a 17. listopad 1558 odstartoval Alžbětinu cestu ke hvězdám. Alžběta dala rozbourané Anglii období cenné stability, rozvoj ekonomie a divadla a upevnila v zemi protestantskou

církev. Ač byla dcerou Jindřicha VIII. Tudora, období její vlády není spojováno s termínem *tudorovská vláda*, ale bývá označováno jako *zlatý věk Anglie* či *alžbětinská doba*.

Roku 1945 vstoupily v platnost Benešovy dekrety, které zrušily německou univerzitu v Praze a německé technické školy v Praze a Brně.

Douglas Engelbert roku 1970 jako první vynalezl počítačovou myš. Byl americkým vynálezcem a průkopníkem v počítačové a internetové technologii. Vděčíme mu i za rozvoj hypertextu a počítačové sítě a vytvoření strategie, která obsahovala soupis principů, jak organizovat vývoj nové techniky, a pomohla urychlit tempo celosvětových inovací.

Islámští teroristé zabili nedaleko egyptského Luxoru 62 turistů v roce 1997. Útok byl proveden v archeologické lokalitě Dér el-Bahrí, jedné z nejnavštěvovanějších egyptských lokalit. Uskutečnil se na popud exilových vůdců egyptské islamistické organizace, která chtěla tímto krokem zničit egyptskou ekonomiku a vyprovo-

kovat vládu k násilí, které by zvýšilo podporu protivládních sil. Ironickým výsledkem útoku se stalo uzavření příměří mezi vládou a muslimy.

Arnold Schwarzenegger se stal roku 2003 guvernérem Kalifornie, v této funkci byl až do roku 2011. Kulturista, herec, a podle Guinnessovy knihy rekordů i nejdokonaleji vyvinutý muž na světě. Dokázal se prosadit v hereckém průmyslu i přes to, že neměl herecké vzdělání. Známy je především pro role „tvrďáků“ v akčních filmech, ve kterých předvádí svou vypracovanou postavu, například filmy Terminátor nebo Total Recall. Zároveň je jedním z nejúspěšnějších kulturistů historie – nejvýznamnější jsou vítězství Mr. Olympia (7x) a Mr. Universe (5x). Ano, dámy, je svobodný.

Zuzana Purová

Rozhovor s naší bývalou studentkou

Milí čtenáři, vyzpovídali jsme bývalou studentku našeho gymnázia a vy se v následujícím rozhovoru dočtete, jak se jí na vysoké škole daří a jak se vypořádává se studiem na Fakultě Zdravotních věd.

Stýská se ti po našem gymplu?

Jo. Jak jsem si myslela, že budu ráda, až vypadnu, tak se to nestalo. Nejvíc se mi stýská po té rodinné atmosféře, a že tam nebyla žádná anonymita. Každý znal každého.

Co teď po gymplu děláš?

Dostala jsem se na „vejšku“, takže se ze mě stal pilný student.

Na jakou školu chodíš?

Chodím na Univerzitu Palackého Fakulta Zdravotních věd. Obor všeobecná zdravotní sestra.

Jak probíhá tvůj den ve škole?

V tomto měsíci mi probíhá praxe na neurologické klinice fakultní nemocnice, tudíž se učím pracovat s pacienty.

Tak to musí být dobrá zkušenost.

Pracuji s pacienty, co mají onemocnění. jako například Parkinsonovu chorobu, roztroušenou sklerózu, různé poruchy nervů a další.

Jak se pacienti projevují?

Jejich mentalitu bych přirovnala k dítěti 1. třídy. Přibarvuji si různé situace, jen aby upoutali na sebe pozornost. Taky si rádi vymýšlejí.

Tak to se asi moc nenudíš, že?

Vůbec. Včera jsem přišla k pacientům na pokoj a uviděla jsem téměř psychicky zhrouceného pána. Zeptala jsem se, co ho trápí, a on mi zdrceně oznámil, že se po telefonátu s manželkou dozvěděl o její dlouhodobé nevěře s jeho nejlepším přítelem. Pánovi je něco přes 68 let. Vedla jsem s ním dlouhý rozhovor a uklidňovala jsem ho. Říkala jsem mu, že je teď hlavní jeho zdraví a ať řešení situace nechá

na dobu, až bude doma. Doufala jsem v dobrý konec. Následně jsem za ním přišla. Na dané téma si vůbec nepamatoval a vzpomínal na svou manželku jako 10 let zesnulou.

Docela legrační. Nezměnila jsi názor na toto povolání ?

Právě naopak. Věřím v to, že mě toto povolání bude naplňovat.

Nebojíš se o svoji psychiku?

Někdy je to těžké, obzvláště na neurologii. Musím, dělat věci s rozvahou a klidem, protože hrozí podání léku (různé druhy opiátů), který ho může zabít. Pacienti mají někdy bolesti. A teď se nám jeden sbalil a vyšel si s kufrem v noci ven, že mu manželka řekla, ať jde do lesa. Tak jsme museli zamknout oddělení a píchnout mu opiát.

Takže má myšlenka o tom, že si spokojená není špatná?

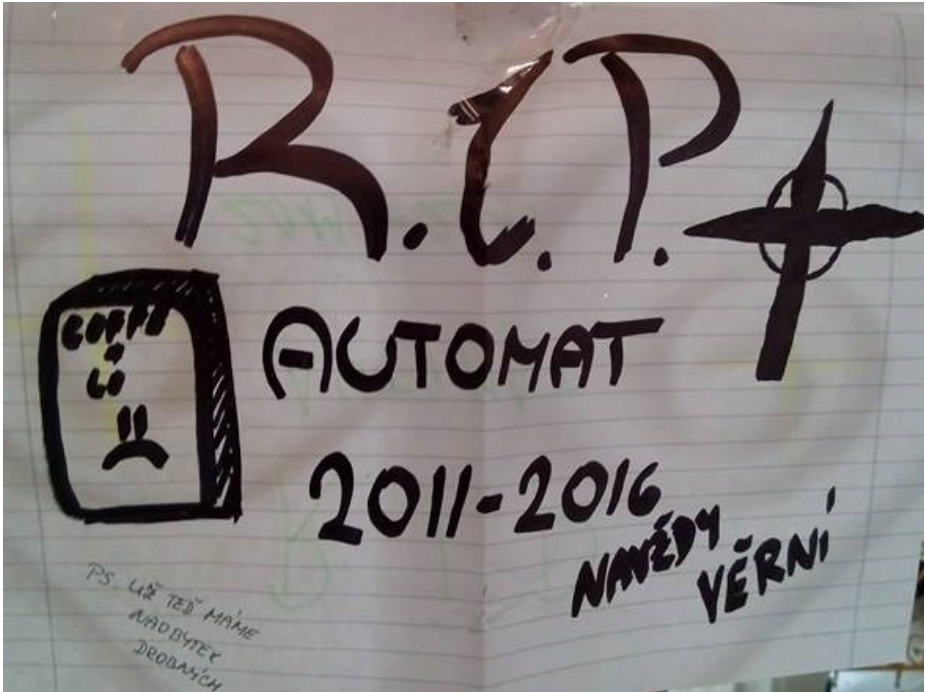
Tvá myšlenka je správná, je to sice náročná práce, ale zažívám tu i krásné chvíle a jsem plně spokojená. Doporučila bych tento obor holkám i klukům, kteří chtějí pomáhat lidem.

Je výhoda v tom, že si absolvovala naše gymnázium?

Výhoda je v tom, že zvládám větší množství učiva a už vím, jak se píše „seminárka“, ale třeba oproti lidem ze „zdravky“ nemám nacvičenou praktickou část naší výuky. Jsem se injekční stříkačkou do břicha střelila až na druhý pokus. Pán se mi smál, když jsem mu řekla, že je to akupunktura.

Rozhovor vedla Klára Ospálková

ZTRATIL SE!

Hlavní pilíř vzpomínkového místa

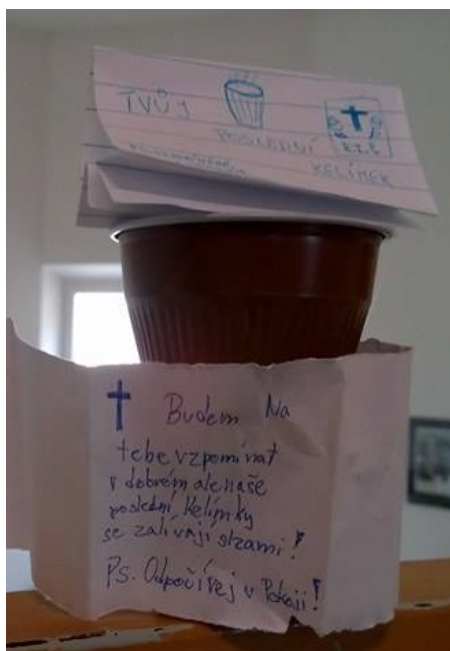
Ach, je to tak. Proč nám našeho miláčka vzali? Nařídil to ředitel, zástupce nebo snad nějaký zainteresovaný, vysoce postavení vládní úředníci? Z jakého důvodu to udělali? Myslí si snad, že si kafičko či horkou čokoládu nekoupíme jinde? Někteří studenti to vzdali, jiní začali psát vzpomínkové

texty, dokonce i v několika jazycích. Za zmínku stojí zejména ty humorné. Z básnických střev našich studentů jsem vybral: „Jak mám bez mého zlozvyku, dneska přežít fyziku? Spočítat proud v obvodu bych chtěla, jen kdybych k tomu kávu měla.“ „Every nights in my dreams, I see you, I feel you.

That i show I knew you, go on near, far, wherever you are..." „Queda naquina ne quitaste todo ni dinero eras una sin verguen za, sin embargo eres la mejor maquina dispen zadora que he conoodo..."

Ve finále se na místě, kde stával automat, objevily i vzpomínkové předměty. Hlavní pilíř vzpomínkového místa překvapivě zpestřil jeho poslední kelímek s nápisem: „Budem na tebe vzpomínat v dobrém, ale naše poslední kelímky se zalévají slzami!

PS: Odpočívej v pokoji

Pravda, možná se jim povedlo snížit konzumaci sladkých a nezdravých nápojů, ale pomyslel vůbec někdo na to, jak to chytré hlavy „gympláků“ vyřeší? Den co den ochotně přebíhají přes silnici objímající naše gymnázium, vystavují své životy automobilům a ochotně pádí do blízké pekárny pro svůj kelímek s nápojem. Když si jej koupí, běží rychle zpátky, vždyť končí přestávka. Ptal jsem se sám sebe, zda nám to skutečně stojí za to. Další pruh zebry svým tělem tvořit nechci! Na druhou stranu má tato situace i pozitivní stránku, nemyslíte? Studentíci zvednou svá líná těla, zvýší svoji pohybovou aktivitu, nadýchají se čerstvého smogu, a to, že je při tom přejede auto, je vedlejší. To vše jen pro trochu oblíbeného moku.

DĚKUJEME VÁM!

Michal Pavlas

Recenze: Fantastická zvířata

Sedadla v kinech naplnilo další dílo slavné Joanne Rowlingové z kouzelnického světa, které mělo půlnoční premiéru 17. 11. 2016. Nejde však o další pokračování příběhu Harryho Pottera, ale o barvitý příběh mladého britského kouzelníka Mloka Scamandra v obsazení Eddieho Redmayna, který ve svém kufříku vytvořil zázemí pro kouzelná zvířata a dělá vše pro jejich záchranu. V roce 1926 přijíždí do New Yorku rozšířit svou sbírku, ale také aby něco vypustil na svobodu. Hned po příjezdu se však vše začne komplikovat,

neboť mu z kufříku pár zvířat uteče. Když je ovšem chce pochytat, zamotá se mu do cesty Jacob Kowalski, což je nečar (americké pojmenování mudly), se kterým si omylem vymění kufřík, a Jacoba čeká šok ze zjištění, že existuje čarodějný svět a kouzelná zvířata. Aby toho nebylo málo, čelí s Mlokem obvinění z prozrazení kouzelnického světa. Po krku jim tak teď jde Porpetina Goldstein z Magického kongresu. Nechybí ani 'záporák' Percival Graves.

Ačkoli je děj filmu zasazen do Ameriky a je zcela jiný než svět Pottera, srovnání se nevyhne.

Ve filmu nechybí zmínka o Bradavicích nebo Brumbálovi a Grindelwaldovi, mocném kouzelníkovi, který byl taky zmiňován v Harry Potterovi. A právě za ním se mají další díly ubírat.

Barevnost filmu rozhodně nechybí. Kouzelná zvířata jsou pestře, v některých místech až kýčovitě, vybarvená. Ve hvězdném obsazení je kromě hlavních rolí Eddieho Redmayna a Katherine Waterstone i Dan Fogler, který udělal zvlášť dojem v roli Jacoba. Režisér David Yates, který již má bohaté zkušenosti

s kouzelnickým světem z natáčení posledních dílů Pottera, do filmu přidal určitou dobrodružnost a obsazení Johnyho Deppa přineslo určité očekávání na pokračování.

První filmový scénář Rowlingové zatím sklízí úspěch a myslím, že si získala příznivce, kteří se nemohou dočkat dalšího dílu, na který se můžeme těšit už v roce 2018. Film určitě stojí za zhlédnutí.

Eliška Štanclová

Já bych si s dovolením vzal

Taneční kurz. Mnohými milován, jinými nenáviděn. Je s ním spojena výuka nejen tance, ale i řady společenských dovedností. Například schopnost vhodně se obléct, na baru pít jen tolik, abyste se při tanci nemotali, našlapovat šetrně, aby vaší partnerce zbyly nějaké nohy, a také umění stolovat.

Raut bývá všemi účastníky tanečních příznivě kvitován. Bohatě prostřené stoly jakoby vystřižené z knih o Harrym Potterovi se prohýbají pod mísami kaviáru, jednohubkami, kuřecími řízečky, sýrovými rolkami, piškotovými roládami, ovocem i zeleninou, pod nealkoholickými nápoji a nepřeberným množstvím vidliček a nožů všech tvarů i velikostí. V tuto chvíli je všem jasné, kam šly peníze za přihlášku do tanečních.

Když se oči nasytí a má dojít ke konečné degustaci potravin, konzumenti se zpravidla rozdělí do dvou skupin. Na ty, co jí, a ty, co se živí. Příslušníci

první skupiny si pokojně nabírají na talířek skromné množství jídla, ode všeho trochu, používají při tom příbor a ti nejzdatnější z nich dokonce vědí, kterým příborem se který pokrm jí. Oceňují jejich kultivovanost a svatou trpělivost. Zástupci skupiny druhé se živí převážně řízky a tmavým pečivem, které často zapíjí džusem, aby jim to lépe klouzalo do krku a mohli si ještě přidat. Soutěží v tom, kdo si do úst dá

více rolád najednou, či berou potraviny do kapes a pašují si je domů. Tito lidé to však mají na rautu o poznání těžší, jelikož musí dávat pozor, aby je při tom nikdo neviděl. Kritikou druhé skupiny bych byl sám proti sobě, neboť se k nim často při stolování připojuji.

Problém nastává ve chvíli, kdy jsou členové tanečního kurzu povoláni zpět do sálu, aby zaujali pozici „po směru tance“ a začali se krok sun krok sunout po parketu. Mnozí se potom proklínají za to, že si dali plněná vajíčka a nezvolili raději něco lehkého.

Nutno podotknout, že zmiňovaní stěžovatelé jsou většinou příslušníky druhé skupiny. Není tedy žádným překvapením, že úderem půl osmé, když taneční končí, jsou všechny toalety obsazeny.

Pro někoho cenná zkušenost, pro jiného příležitost dobře se najíst. Každý si nicméně z rautu něco odnese. Ať jsou to dojmy a zážitky z kulturní akce, či batoh plný jablek.

Martin Malík

Recenze knihy - Pod sněhem

ČR, román, autor: Petra Soukupová, nakladatelství Host, rok vydání 2015

Blanka, Olga a Kristýna – tři sestry, které společně jedou na rodinnou oslavu. Cesta se však zvrtné, sestry se začnou hádat a na povrch začnou vyplívat staré

křivdy a otázky. Kterou z nich má otec nejvíc rád? Proč se máma a táta rozešli? Podvádí mě můj manžel?

Petra Soukupová dokáže dobře vystihnout psychologii lidí v určité životní situaci. Vykrešluje i nelichotivé charaktery a myšlenky prostě tak, jak jsou.

Postavy vypadají opravdu velmi realisticky. Na druhou stranu, dlouhé myšlenkové monology postav byly chvílemi opravdu hodně zdlouhavé a nudné. Jedna věta rozhovoru, pak stránka o tom, co si daný člověk myslí, a pak teprve odpověď druhé osoby. V tom se člověk trochu ztrácí.

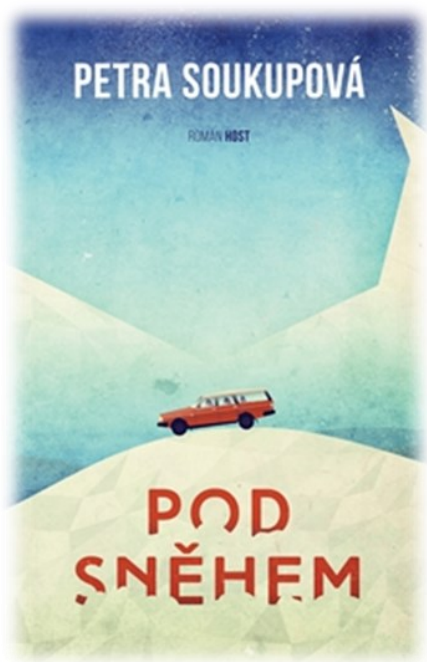
Na škodu také bylo, že autorka v textu nepoužívá uvozovky. Často nevíme, co člověk ještě říká nahlas, a co si už jen myslí. Kniha nebyla jen nějaké odpočinkové čtení, u kterého se nemusí přemýšlet. Naopak se musíme zamýšlet nad tím, jak se jednotliví lidé cítí a smýšlejí a přemýšlet o tom, co říkají a co si jen myslí, je dost na obtíž.

Autorka v této knize hodně poukazuje na to, jak jsou lidé povrchní a falešní. Někdo něco řekne, ale myslí si úplně opak. Někdy bylo až úsměvné číst, jak hrdinka své sestře říká, že ji má ráda a v duchu si myslí „to je ale kráva“.

Samotný děj knížky se odehrával v průběhu jednoho dne a zaměřoval se hlavně na city postav. Žádná pořádná zápletka v knížce nebyla, proto knížka

působila místy velmi nudně.

Celkově musím říct, že psychologie postav v románu byla dokonalá. Zpracování knihy však trochu pokulhávalo. Kdyby se do knížky přidali uvozovky a přece jen se trochu zkrátily nekonečné monology, byla by to dokonalá knížka.

Dominika Šmírgová

FROM CHILE TO ČR

Následující článek pojednává o rozdílech mezi Chile a ČR. Publikována je pouze jeho část. Rozhodli jsme se zveřejnit text na pokračování. Originál je v anglickém jazyce, následuje volný překlad do jazyka českého.

Autorem je Matías Lizana, který od září navštěvuje třídu 2.A Gymnázia Zábřeh. Do ČR se vydal na půl roku, aby poznal náš jazyk, kulturu, historii a mnoho dalšího. Přislíbil nám dokonce spolupráci do budoucna. Těšte se na zajímavé články z prostředí Jižní Ameriky!

Michal Pavlas

If there's one thing that makes the world beautiful, it's the diversity. We can appreciate it in nature: plants, animals, landscapes, but above all else, we can see it in the different

cultures and in the human beings who conform to them.

When you're an exchange student the differences between the culture of the your country and the culture of the country that you're staying, are the main reason of why you are doing what you are doing. You want to know their way of life, their traditions, their idiosyncrasy and not only know it but live it.

Obviously nobody said that it would be easy, and oh god it hasn't been like that.

I come from Chile, South America, and can say without any fear that there are many differences between the Chilean and Czech cultures.

It's awesome how the climate can modify people's character, but !surprise!... it does. In most of Chile and

*Matías (druhý zleva)
se svojí rodinou*

South America we have warm climate, and in consequence, we also have warm people... And as you can imagine, in the ČR is the exact opposite.

The first thing that I noticed here it was the cold way that the people have for saying hello and goodbye. While in Chile we say „hola“, then we hug each other and give kisses in our cheeks, here people are just fine with „Ahoj“ and a handshake.

The thing of the physical contact has been one of the hardest things to get used to. In Chile we are pretty close to each other, we are always in contact... I mean literally we always hug, touch our hair, skin or jump one on the top of the other. People here live friendship in a different way, of course, they joke and also do these things, but it's not as normal as is in Chile.

Other thing it's the courtesy and friendliness. While in Chile people are more friendly, they are less polite, and in ČR it's also the opposite, they are more polite but less friendly. I will explain my point, in Chile, if you're new in a club or group, probably people will instantly joke with/about you and it doesn't matter whether you like it or not, this can be seen as impolite because people don't care how you feel about it, they just do it, for foreigner people this can look horrible, but among Chileans it's pretty normal and just a few people have problems with it, and that's how, thanks to the jokes and sarcastic sense of humor, you are completely capable of making friends in Chile in just 5 minutes. People don't care about who you are or how you are, they just want to have a good time.

In ČR people won't joke with you and much less about you in a long time, they first have to have confidence, if you need help and you ask them for it, they will surely help you, but don't expect much more, and that's how they are more polite but less friendly (at least at the beginning), until they're not sure about you, they won't talk so much. If you want to make friends in ČR please don't expect people to come to you and say „Ahoj“ smiling, because it's pretty probable that this won't happen, here YOU are the one who has to take the initiative, you are the one who has to go and say „Ahoj“ smiling and this way demonstrate people that you don't have any problem with them and that you just want to make friends. Obviously, this doesn't mean that Czech people are bad or mad, they are just different and that's the real meaning of an exchange.

Matías Lizana,

korekce textu p. Matějová

Z CHILE DO ČR

Pokud je jedna věc, která činí svět nádherným, pak je to rozmanitost. Můžeme ji ocenit v přírodě: rostliny, zvířata, krajiny, ale nade vším ostatním ji můžeme vidět v různých kulturách a lidských bytostech, které je tvoří.

Když jste student účastnící se výměnného pobytu, rozdíl mezi kulturou vaší země a země, ve které pobýváte, jsou hlavním důvodem, proč děláte to, co děláte. Chcete znát jejich způsob života, jejich tradice, jejich výstřednosti, a nejen znát, ale i prožít. Samozřejmě nikdo neřekl, že to bude snadné, a bože, takové to nebylo.

Pocházím z Chile, z Jižní Ameriky, a mohu beze strachu říct, že rozdíl mezi chilskou a českou kulturou je mnoho. Je úchvatné jak podnebí může změnit lidský charakter, ale !překvapení! .. mění. Na většině území Chile a Jižní Ameriky máme teplé podnebí, a v důsledku toho máme i vřelé lidi... A jak si můžete představit, v ČR se děje pravý opak.

To první, čeho sem si tady všiml, je chladný způsob, jakým se lidé zdraví a loučí.

Zatímco v Chile říkáme „hola“, poté se obejmeme a políbíme na tváře, tady se lidé spokojí pouze s „Ahoj“ a podáním ruky. Ta věc s fyzickým kontaktem byla to nejtěžší, na co jsem si tady musel zvyknout. V Chile k sobě máme celkem blízko, jsme pořád v kontaktu. Myslím doslova, pořád se objímáme, dotýkáme se našich vlasů, kůže nebo skáče jeden na druhého. Lidé tady prožívají přátelství jinak, samozřejmě, vtipkují a dělají tyto věci, ale není to tak normální jako v Chile.

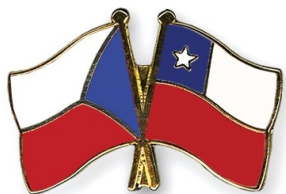
Další věc, zdvořilost a přátelství. Zatímco v Chile, čím více jsou lidé přátelští, tím jsou méně zdvořilí, v ČR je to obráceně, čím jsou zdvořilejší, tím jsou méně přátelští. Vysvětlím, co tím myslím, když jste v Chile nový v klubu nebo ve skupině, lidé začnou pravděpodobně vtipkovat s vámi/o vás, ať se vám to líbí nebo ne, to může

být považováno za nezdvořilé, protože je nezajímá, jaké z toho máte pocity, prostě to udělají, cizincům se to může zdát strašné, ale mezi Chilany je to dost normální a jen několik lidí s tím má problém, a takto, díky vtipům a sarkastickému smyslu pro humor, jste v Chile naprosto schopni spřátelit se za pouhých 5 minut. Lidi nezajímá, kdo jste nebo jak se máte, jen se chtějí dobře bavit.

V ČR s vámi, natož o vás, lidé nebudou vtipkovat dlouhou dobu, nejprve potřebují mít důvěru, pokud potřebujete pomoc a požádáte o ni, jistě vám pomůžou, ale o moc víc nečekejte, a takto jsou zdvořilejší, ale méně přátelští (alespoň na začátku), dokud si vámi nejsou jistí, tak tolik

nemluví. Pokud se chcete v ČR spřátelit, prosím, neočekávejte, že k vám lidé s úsměvem přijdou a řeknou „ahoj“, protože je dost pravděpodobné, že se to nestane, tady musíte převzít iniciativu VY, vy jste ten, kdo musí jít a s úsměvem říct „ahoj“ a takto lidem ukážete, že s nimi nemáte žádný problém a jen se chcete spřátelit. Samozřejmě tohle neznamená, že jsou Češi špatní nebo šílení, jsou jen odlišní a to je skutečný význam výměnného pobytu.

*Překlad Denisa Franková,
korekce překladu p. Matějová*

BRUTALITA VZDĚLÁNÍ!

Všichni neradi slyšíme: „Tak, kdy si napíšeme opakovací testíček?“ V tu chvíli začnou slabší jedinci omdlévat a i těch otreljším naskočí husí kůže.

Po měsíčním podřimování jsme nuceni otevřít zaprášené učebnice. Tyto zapovězené knihy plné magických formulí nám nedají spát. Ve všech okolních oknech vládne klidná tma, jen ta naše jsou naplněna mlhavým osvětlením, jež nám dává znát, jak málo času nám zbývá.

Naše zoufalost proniká až do morku kostí a stíny pokoje se nám krutě vysmívají. Vzduch houstne, panika se šíří, ruce se třesou, propisky se vaří a slzy bezmocnosti nepřestávají téct. Pokoje se pomalu mění

na popraviště ubohých tužek a znásilněných papírů, které, bohužel, nedokázaly splnit požadavky svých majitelů.

Nastal den D. Probouzíme se v dočista jiném světě. Peřinu nahradily odepsané papíry a učebnicový polštář bychom nepřiradili k novinkám na trhu.

Dehydrovaní a psychicky zhroucení si sedáme do lavic. Nikdo ani nepípne. Na pokraji sil otáčíme zadání testu, nenápadně sledujeme reakce spolu-odsouzených a modlíme se k nejvyšší moci, ať už je to v tuto chvíli kdokoliv.

Řekněte, máme tohle všechno zapotřebí? Máme tento stres a nervové kolapsy zapotřebí? No, možná jsme nevyhráli bitvu, ale brutální válku s tajným krycím jménem: **VŠEOBECNÉ VZDĚLÁNÍ** jednou určitě vyhrájeme!

Zuzana Pečenková

Nezapomněli !

Byli tu zase. Jsou každoročně noční můrou kantorů, uklízeček, ale především zlobivých dětí. Mikuláš s anděly a čerty k nám dorazili se vší parádou i letos .

WANTED

ŠKOLNÍHO
ČASOPISU

Ozvi se nám na email:
gyzna@email.cz

Těšíme se na tebe!

p **R**acovitý

spol **E**hlivý

zo **D**povědný

náp **A**ditý

obje **K**tivní

empa **T**ický

svěd **O**mitý

vyt **R**valý